

I. Резюме

„Свободно движение на решения (Република България и Европейския съюз)

1. Книгата се състои от четири част и заключение. Целта и` е да предостави цялостно изследване на режима на свободната циркулация на съдебни решения на държави членки в Европейския съюз, вкл. и на фактическите състави, приравнени на решения по съществуващото на спора.

Затова изследването обхваща всички прояви на свободното движение на решения: зачитане на удостоверителната способност на решенията без да е необходимо съдебно производство, обявяване на признаване и обявяване на изпълнение по съдебен ред, както и непосредственото зачитане и обявяване на изпълнението въз основа на европейските изпълнителни основания.

Поставен е особен акцент на гражданско процесуалните проблеми и тяхното взаимодействие с въпросите по същество, които въпроси възникват в хода на производствата, като подходът към изследването е затова цялостен: както от гледна точка на европейския граждански процес, така и въз основа на трансмисията на зададените от това право модели в дейността по националното съдопроизводство.

2. В част първа хомогенно е предоставен кратък анализ на правната конструкция на признаването и допускане на изпълнението по правото на Европейския съюз: механизъм на признаването, анализ на правото на признаване и на съдопроизводствения ред за неговото упражняване, прикрепването на правните последици към акта по признаването.

3. В част втора е разгледано националното производство по признаване и допускане на изпълнението на чуждестранни съдебни решения. Тази част не подлежи на рецензия (стр. 65-102), освен частта за издаване на изпълнителен лист въз основа на КМЧП и Брюкселско-Луганския режим (стр. 87-98), защото представлява инкорпориране на резултатите от докторската дисертация на автора.

Те все пак са значително, а и на места основно преработени. Включването и преработката им е направено с оглед на изискваната от ПЕС симбиоза между европейския граждански процес и националните съдопроизводствени правила, като аргументи за удачността на този изследователски подход са изложени в уводната част първа.

Подобен подход позволява да се отграничат и избягнат смесвания с Брюкселско-Луганския режим, като същевременно се предоставят хипотезите при които националните правила могат да се насложат към тези на европейския процес със или без моделиране, или когато изцяло противоречат. По този начин се задават общите модели и конкретните разрешения по различните инстанции.

По същите причини, след изложение на световните стандарти за признаване, в част трета са изследвани националните предпоставки за признаване, което също представлява инкорпориране на части от доктората и не подлежат на рецензия (стр. 116-167). Тази части са основно преработена, като често авторът достига до изводи, различни от постигнатите в доктората.

Сам по себе си този подход представлява и сравнение и съпоставяне на различните режими и също може да се разглежда като приносен и самостоятелно допълнително качество на монографията.

4. В част трета и четвърта са критично анализирани на първо място специфичните предпоставки, респ. пречки, както и различните производства по обявяване на признаване и

обявяване на изпълнението на решения на държави членки по Брюкселско-Луганския режим.

Разгледана е регулацията съгласно инструментите на правото на Европейския съюз и е направен пълен анализ на наличната към този момент релевантна практика на Съда на Европейския съюз, задължителна за националните съдилища.

Изложени са в тази връзка и световните стандарти при екзекватурата, които са в основата и на този уредба и съответно следва да се имат предвид при нейното тълкуване и прилагане.

Направен е и критичен анализ на Част седма от националния Граждански процесуален кодекс, на съответните съдопроизводствен и др. разпоредби на Кодекса на международното частно право, както и на практиката на националните съдилища и др. органи.

На систематичните им места е предоставен и кратък анализ на компетентността на националните съдилища по частно правни спорове с международен, респ. трансграничен елемент, който анализ е направен от гледна точка на специфичните проблеми, които рефлектират в производствата по признаване/изпълнение във връзка с избор на компетентност по същество.

Забележка: неподлежащите на рецензиране страници са 98 от общия обем на формата на книгата от 339 стр.

II. Резюме

„Особености на принудителното изпълнение, основано на менителничните ефекти като несъдебни изпълнителни основания.“

Статията разглежда проблемите, свързани с издаването на изпълнителни листи по реда на ГПК (отм.) въз основа на менителничните ефекти, т.е. като несъдебни изпълнителни

основания. Посочени са недостатъците на уредбата, свързани с нарасналата роля на менителничните ефекти, главно запис на заповед, като методи за гарантиране на дългове, а не като способности за кредит или заплащане. Изложението позволява да се установи доколко реформата в ГПК от 2007 г. отговори на тези проблеми.

III. Резюме

„Развитие на производството за уведомяване по частноправни дела с международен елемент.“

Статията разглежда режима на уведомяването съгласно Хагската конвенция за връчването в чужбина на съдебни и извънсъдебни документи по граждански и търговски дела. Разисквани са стандартите за защита на равнопоставеността и на правото на участие в процеса, вкл. в светлината на разпоредбите на националното право.

IV. Резюме

„Правен интерес при завеждане на арбитражен иск от страна на множество изпълнители по договор под общите условия на FIDIC.“

Разгледана е една особена хипотеза на завеждане на иск пред арбитраж при няколко страни по арбитражната клауза (солидарни длъжници и солидарни кредитори), като за тази цел се разглеждат и категориите на „предоставен от закона интерес“ и на „защитим правен интерес“. Направен е извод, че подобни кредитори нямат предоставен от закона интерес да подадат исквете си самостоятелно за твърдените от тях дялове.

V. Резюме

„Продажба на застрахователен портфейл в хода на съдебното производство.“

Анализ на един особен материалноправен фактически състав, чиято съдопроизводствена рефлексия не е съобразена и уредени на съответни закон, така че да се създаде изрична процесуална разпоредба. Разгледани са трудностите възникнали от това в практиката, както и реакцията на съдилищата, вкл. и ВКС. Предоставени са аргументи в полза на становището на ВКС, а именно относно наличието на фактически състав, който води до замяна на страната в процеса по право. Разгледана е и адекватността на правомощията на ВКС да се произнася своевременно по подобни въпроси, които налагат използване на възможността за тълкуване по значими въпроси на правото.